

Sathya Sai

information

SATHYA SAI INFORMATION E-TIDNING

SOMMAR 2012

SANNING ✕ RÄTT HANDLANDE ✕ FRID ✕ KÄRLEK ✕ ICKE-VÅLD

Låt sanning bli den ledande principen... <i>Amrita Dhara-tal</i> 2/7 1996.....	3
Kärlek är kungsvägen till Svamis nåd <i>Amrita Dhara-tal</i> 3/7 1996.....	15
Nyheter från Sai-center, Holland.....	31
Information från svenska Sai-organisationen, konferens och resa till Prasanthi Nilayam.....	32

Sathya Sai information kommer nu som e-tidning i pdf-format på hemsidan.

Man kan läsa den på dator, läsplatta eller skriva ut den på skrivare som pdf-fil om så önskas. Kopiering för privat bruk tillåten.

Sathya Sai information är den svenska Sathya Sai-organisationens officiella tidskrift.

Den utkommer som e-tidning med tre nummer per år.

Nästa nummer (3) höst/vinter, kommer december 2012.

Låt sanning bli den ledande principen i ert liv

Sathya Sai Babas Amrita Dhara-tal, 2 juli 1996,
i Sai Kulwant Hall, Prasanthi Nilayam.

MÄNNISKAN ÄR SÄLLHET FÖRKROPPSLIGAD

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Sanning (satya), rättfärdighet (dharma), frid (santhi), kärlek (prema) och icke-våld (ahimsa) är de sanna livsprinciperna för människan.

Sanning är Guds själva form

Människor tror att mänsklighet innebär att de utför de handlingar som förväntas av dem i det dagliga livet. Dessa aktiviteter är endast världsliga, inte andliga. Att beskriva händelser som de sker och som ni ser dem och som ni utför dem utgör bara världslig sanning. Andlig sanning skiljer sig från detta. Andlig sanning existerar bortom tid, rum och omständigheter och är inte relaterad till någon viss tid, plats eller individ. Den är bortom de tre egenskaperna jämnmod (sattva), passion (rajas) och tröghet (tamas). Denna sanning är i själva verket Gud. Allt har sitt ursprung i denna sanning.

Skapelsen uppstår ur sanningen och uppgår åter i sanningen.

Finns det någon plats i kosmos där sanningen inte existerar?

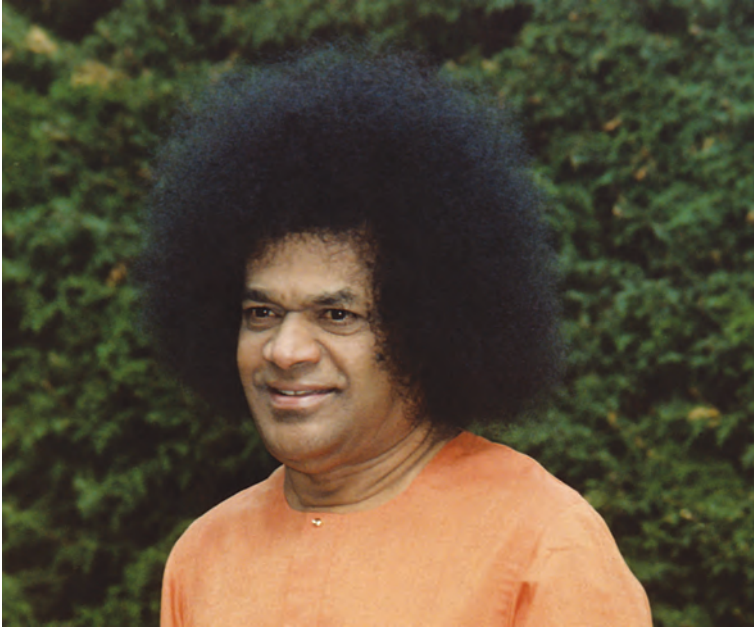
Föreställ er denna rena och obefläckade sanning.

« telugu-vers »

Alla de fem elementen har uppstått ur sanningen. Oförmögna att inse detta betraktar vi yttervärlden och det materiella som sanning. Världslig sanning är vad man ser med sina ögon, hör med sina öron och tänker

på med sitt sinne. Denna världsliga sanning ger upphov till både glädje och sorg. Den är utmärkande för den materiella världen. Den förändras liksom den materiella världen under tidens gång. *Den andliga sanningen har inte förändrats i det förgångna, förändras inte i nutid och kommer inte att förändras i framtiden.* Denna andliga sanning är hela skapelsens grundval. Vad menar vi med satyam (sanning) som består av tre stavelser, sat + y + am? 'sat' betecknar livsprincipen, 'y' står för föda och 'am' för solen. Alla varelser har begåvats med liv, för vilket föda är förutsättningen. Solen är orsaken till allt växtliv och förutsättningen för alla skördar som förser människan med föda. Kombinationen av livsprincipen, födan och solen utgör denna sanning. Därför är de alla Gud (Brahman) förkroppsligad. Liv är Gud, föda är Gud och solen är Gud.

Ordet satya består av de tre stavelserna 'sa', 'ta' och 'ya'. När vi kastar om ordningen på dessa stavelser blir den 'ya', 'ta' och 'sa'. 'Ya' står för yamas och niyamas, 'ta' står för tapa och 'sa' står för Gud som är sanningen själv. När ni utför botövningar (tapas) som innefattar återhållsamhet och kontroll (yamas och niyamas) kommer ni därför att få en uppenbarelse av Gud. Detta är vad satya innebär. Att tillämpa yamas och niyamas betyder att kontrollera de fem sinnesorganen och de fem handlingsorganen. Ni bör kontrollera sinnena och utföra botövningar. Vad menas med botövningar? Det innebär inte att inta en kroppsställning med huvudet neråt och fötterna uppåt. Verklighet är att sträva efter tankens, ordets och handlingens enhet (trikarana suddhi). Säg det ni tänker och gör det ni säger. Trikarana suddhi avser denna harmoni mellan tanke, ord och handling. Bara när ni iakttar återhållsamhet (yama), kontroll (niyama) och harmoni mellan tanke, ord och handling (trikarana suddhi) kan ni få en uppenbarelse av Gud. Det vill säga: *Gud (Brahman) är förkroppsligandet av sanning, visdom och evighet.* Sanning är kunskap (visdom), kunskap är utan gräns och Gud är oändlig. Gud innebär oändlighet och omätlighet. Därför är sanning Guds själva form, men nutidens människa betraktar den materiella världen som sanning. Hon glömmer den andliga sanningen, väljer okunnighetens väg och kan inte se kunskapens ljus.

Andlig sanning är oföränderlig

Människans liv är indelat i fyra stadier (ashrams) enligt den urgamla indiska traditionen: Bramacharya-ungdomsstadiet, där hon lever i celibat, grihastha-familjestadiet, där hon lever ett familjeliv, vanaprastha-eremitstadiet, där hon drar sig tillbaka och lever i ensamhet och sannayasa-stadiet som andlig sökare, där hon helt försakar världen. Detta är de fyra olika stadierna i människans liv enligt den världsliga uppfattningen. Den person som genomlever dessa fyra livsstadier är dock hela tiden en och densamma. Livsstadierna förändras men inte personen. Det som förändras härrör sig till världslig sanning och det som förblir oförändrat är andlig sanning. Den oföränderliga sanningen är grunden. På sanningens grund (satya) vilar byggnaden rätt handlande (dharma). Byggnaden kan ges vilken färg som helst, vilket namn som helst. Den kan utsmyckas på vilket sätt som helst. Grunden kan dock inte ändras. Denna grund är

vad som avses med sanning (satya). Det finns ingen högre form av rätt handlande än att troget hålla sig till sanningen. Sanningen är grunden för rätt handlande (dharma). Det som stödjer och upprätthåller är dharma. Rätt handlande i sin tur stöds och upprätthålls av sanningen. I själva verket är sanningen (satya) alltings yttersta grund, men tyvärr har nutidens människa glömt denna sanningens grund. Vår urgamla vediska kultur lär oss: tala sanning och handla rättfärdigt. I vår tid finner vi dock inte en på tusen eller ens en på en miljon som håller sig till sanningen. Människor tillber Sathyanarayana ("Sanningens Gud") en gång per år, men under resten av året väljer de osanningens väg. Någon enda gång kanske de talar sanning och håller fast vid den, men de tillgriper osanning resten av livet. Detta är inte värdigt en människa. Att vara en sann människa innebär att alltid hålla sig till sanningen.

Ni är sällhet förkroppsligad

Vad menas med mänsklighet? Det betyder att bete sig utan okunnighet. Människan bör grunda sitt liv på sanning för att uppnå detta. Först då kan hon kallas en mänsklig varelse (manava) i egentlig mening. Ordet 'manava' består av tre stavelser – 'ma', 'na' och 'va'. 'Ma' betyder okunnighet, 'na' betyder utan och 'va' betyder att bete sig, så den som lever fri från okunnighet är en människa 'manava'. För att definiera ordet 'manava' på ett annat sätt kan det delas upp i två delar, 'ma' och 'nava'. 'Ma' betyder inte och 'nava' betyder ny, så därför åsyftar 'manava' den som inte är ny. Det är någon som inte bara funnits i detta liv. Människan är mycket gammal och hon är evig. Ordet 'manava' uttrycker dessa sanningar. Därför bör människan helt leva sitt liv enligt dessa principer om sanning och mänsklighet.

Målet med mänskligt liv är att erfara sat-cit-ānanda. 'Sat' betyder existens, som är evig. 'Cit' betyder medvetenhet, som innebär kunskap och insikt. När människan kombinerar 'sat' och 'cit' upplever hon på ett naturligt sätt sällhet (ānanda). Eftersom människan inte förmår uppleva

sällhet i sitt inre söker hon den hela tiden utanför sig själv, än här, än där. Egentligen är sällhet människans själva väsen. Oförmögen att inse detta söker hon efter sällhet på annat håll. I själva verket irrar hon omkring och letar efter sig själv! Så dåraktig den är som söker efter sin egen verklighet i yttervärlden! Kan man finna sig själv någon annanstans? Människor längtar efter sällhet. De säger: "Jag vill uppleva sällhet, jag vill känna sällhet." De frågar sig ständigt vilka saker eller vilka personer som skulle kunna skänka dem sällhet. De försöker skaffa sig en hel del materiella ting och träffa många människor som de hoppas ska skänka dem sällhet. De anstränger sig på många olika sätt för att få uppleva sällhet. Det finns dock ingen sällhet i saker, andra personer eller världsliga strävanden. Sällhet finner ni i ert inre. Ni är själva en manifestation av sällhet. I själva verket är ni omslutna av sällhetens hav.

Vattenbubblan uppstår i vattnet, växer i vattnet och upplöses i vattnet.

Människan är vattenbubblan och Gud är vattnet.

Lyssna till denna sanning, o Indiens tappra söner!

« telugu-vers »

Vad finns det för behov av att söka efter sällhet i yttervärlden? Eftersom nutidens människa inte kan inse det meningslösa i detta sökande lider hon av djup okunnighet. Detta orsakas av illusion (maya).

Livet är en illusion,

Världsliga bindningar är en illusion

Familjeliv är en illusion

Döden är en illusion

Varför skulle man falla offer för illusion?

« telugu-vers »

Ni själva är orsaken till illusionen. Maya står inte att finna någonstans. I själva verket existerar inte maya alls. Eftersom den inte finns någonstans

kallas den maya. Var finns maya? Ni kan bara se den när den äger rum. I mörker förväxlar ni ett rep med en orm. På grund av denna villfarelse springer ni i väg från repet. När ni riktar en ficklampas ljus mot det får ni klart för er att det bara är ett rep. Då upphör er rädsla. Ni kan till och med hålla repet i handen. Fastän ni förväxlade det med en orm var det ändå ett rep. När ni riktar lampan mot det ringlar inte ormen i väg och lämnar plats för repet. Det var hela tiden bara ett rep som fanns där och som även nu är ett rep. Likaså är ni sällhet förkroppsligad antingen ni vet det eller inte. Det är bara på grund av er okunnighet ni tycker att ni har förlorat er sällhet. När ni befrias från okunnighet och uppnår visdom (jnana) kommer ni att inse att ni är sällhet förkroppsligad. Den gudomliga sällheten varken uppstår eller upphör. När ni erfarit denna sanning kommer ni att förstå allt. Vad är detta för en sanning? Denna sanning avser harmonin mellan tanke, ord och handling (trikarana suddhi). Ni bör säga vad ni tänker och agera enligt era ord. Sanning är tankens, ordets och handlingens enhet. Det finns ett nära samband mellan tanke, ord och handling.

Häromdagen talade Jag om för er att jaget (aham) föds av Gud (atman). Därför är jaget Guds son. Sinnet föds av jaget, så därför är sinnet Guds sonson. Talet föds av sinnet, så därför är talet Guds sonsonson. Det innebär att Gud (atman), jaget (aham), sinnet och talet alla tillhör samma familj. Därför bör det finnas en nära relation mellan hjärta och tal och mellan tal och handling. Denna harmoni mellan hjärta, tal och handling är trikarana suddhi och detta är sanning (satya). Sanning (satya) är inte bara vad ni påstår att ni ser och hör. Sanning är själva ert väsen. Av vilken orsak glömmer ni denna sanning? Orsaken kan förstås med hjälp av ett världsligt exempel.

Håll er alltid till sanningen

Studenter! Ni kanske inte har någon erfarenhet av detta, men faktum är att en människa måste utstå många svårigheter när hon gift sig. Det finns

ingen lycka i världsligt liv, samsara. 'Samsara' står för 'sam' något, inte så mycket + 'sara' värde, d.v.s. det som saknar djupare värde. Världsligt liv ger ingen stor lycka. Det kan bara ge lite lycka. Många olika problem och mycken oro uppstår när ni gifter er och får en fru. Era problem mångfaldigas om ni har två fruar. Dhruvas far Uttanapada hade två fruar. Därför ställdes han inför oerhörda svårigheter. Hans andra hustru ville inte tillåta Dhruva att sitta i sin fars knä eftersom denne fötts av hans första hustru. Hon började argumentera med kung Uttanapada och hävdade att bara hennes son hade rätt att sitta i hans knä. Som följd av detta begav sig Dhruva till skogen och kungen greps av stor vånada. Ni känner också till historien om Dasaratha som hade tre fruar. Han fogade sig helt efter sin tredje frus önskemål och sände Sri Rama, född av hans första fru, till skogen, trots att Rama var en inkarnation av Gud. Vilket öde möter då inte den som har tio fruar? Vem har tio fruar? Det har sinnet. Dess tio fruar är människans tio olika sinnes- och handlingsorgan. Vilket stort lidande dessa utsätter sinnet för! Ögonen kräver: "Köp en TV åt mig och ta mig med till en fin biograf." Sedan börjar tungan ansätta sinnet: "Skaffa mig de mest utsökta maträtter: masala dosa och dahi vada." Näsan säger till sinnet: "Skaffa mig en väldoftande blomma." Likaså begär öronen att få höra vacker musik. Hur är det möjligt att uppfylla alla dessa sinnens begär? Det är svårt att fullt tillfredsställa till och med ett enda sinne. Hur kan då alla tio tillfredsställas? Oförmöget till detta drabbas sinnet av djup förtvivlan. Först då ber det: "O Gud, jag vill inte utsättas för denna världslighet" och gör sitt bästa för att försöka kontrollera sinnena. Vilka är de bekymmer som drabbar sinnet?

Att födas leder till bekymmer.

Att leva på jorden är ett bekymmer.

Världen orsakar bekymmer, likaså död.

Hela barndomen är bekymmersam, likaså ålderdomen.

Livet är ett bekymmer, misslyckande vållar bekymmer.

Alla handlingar och svårigheter medför bekymmer.

*Till och med i lycka finns en dunkel oro.
Endast gudshängivenhet kan befria er från alla era bekymmer.
O, människa! Utveckla sådan hängivenhet och kärlek.
« telugu-vers»*

Det är endast sanningen som segrar

Sedan börjar sinnet be: "O Herre, jag står inte längre ut med detta lidande. Jag ber Dig, kom och rädda mig." Innan dess har det inte ägnat Gud en tanke. Människor ber bara i tider av svårigheter. När plågas ni av bekymmer? Bara när ni glömmet sanningen. Orsaken till nutidsmänniskans alla bekymmer är att hon glömt sanningen. Håll fast vid sanningen så når ni framgång på alla livets områden. Framgång följer alltid dem som håller fast vid sanningen, inga andra. Ni kan inte vinna framgång med hjälp av er fysiska styrka, intellektuella förmåga, enorma rikedomar eller många anhängare. Inget av detta kan mäta sig med sanningen. Det är sanningen som segrar. Inget i denna värld kan besegra sanningen. *Det är endast sanningen som segrar.* Inget annat kan vinna. *Sanningen är en, men de vise ger den olika namn.* Ni kan uppnå framgång i all er strävan när ni håller fast vid sanningen. Vilka svåra problem ni än ställs inför kan de lätt lösas med sanningens hjälp. Det finns inget i denna värld sanningen inte kan åstadkomma. Sanningen kan uppnå allt. Sanning är så ofattbart mäktig att den kan förvandla jord till himmel och himmel till jord. Håll därför alltid fast vid sanningen. Sanningen är Gud. Livet blir meningslöst om ni glömmet sanningen. Människor i denna värld blir offer för så många problem och så mycket lidande eftersom de glömt sanningen. Om man glömmet sanningen och förlitar sig på något annat kan man inte vinna framgång. Ni kanske har förvärvat en hög maktposition och skaffat er en hög utbildning, men detta kan inte leda er till sanningen. Vad är orsaken? Orsaken är att allt detta är världsliga prestationer och de leder er bara till världsliga mål. Sanningen leder er på obundenhetens väg. Det är endast när ni inser detta som ni kan nå framgång i livet.

Studenter! Låt alltid sanningen leda er i alla livets motgångar. Håll era löften under alla förhållanden. Om ni lovat någon något bör ni hålla fast vid detta till sista andetaget. När Vamana bad om så mycket mark som Han kunde mäta upp med tre steg lovade Bali att ge Honom detta. Balis andlige lärare Sukracharya sa till honom att inte tillmötesgå Vamanas önskan. Då sade Bali: "Finns det någon större synd än att bryta sitt löfte? Jag har givit Honom mitt ord. Jag kommer att hålla det, vad som än händer." Ni bör utveckla denna upphöjda inställning och följa sanningens väg. Världen kan bara räddas när människor följer denna väg. Följer vår tids människor denna sanningens och rättfärdighetens väg? Nej. De lyssnar till en mängd föredrag, läser tusentals böcker och söker upp hundratals ädla själar, men vilken väg följer de? Vad praktiserar de? Vilka erfarenheter skaffar de sig? Inga alls.

Befria er från sinnets dualism

Många kallar sig lärda, pandits. Vad kännetecknar en pandit? Är det en som behärskar Veda-skrifterna, de heliga skrifterna, alla epos och mytologiska texter? Eller är det en framstående uttolkare av de heliga skrifterna? Eller är det en som har skaffat sig en ofantlig mängd kunskap? Nej, Nej. Bhagavad Gita avfärdar dessa beskrivningar av en pandit och fastslår: *En pandit är en som uppnått sinnesjämvikt.* En sann pandit är en som uppnått jämnmod. Han behåller sin jämvikt i glädje och sorg, vid beröm såväl som åtlöje, i njutning och smärta. Han förblir oberörd av värme och kyla. Dessa motsatsförhållanden måste förekomma här i världen och är oupplösligt knutna till världen. När ni lider av sommarens värme längtar ni efter vinterns svalka, men hur länge kan ni njuta av vinterns svalka? Ni kommer åter att längta efter sommarens värme. När hettan börjar bli outhärdlig säger ni: "O Gud, jag står inte ut med denna hetta", och längtar intensivt efter svalka, men är värmen och svalkan under er kontroll? De är Guds gåvor. Dessa motsatser är utmärkande för denna värld. Människan kan bara njuta av sitt liv och uppleva frid och lycka tack

vare dessa motsatsförhållanden. Ingen vill äta sötsaker hela tiden. Om ni äter sötsaker i tio dagar kommer ni den elfte dagen att känna för att smaka pickels. När ni ätit pickels några dagar längtar ni åter efter sötsaker. *Man bör behålla jämvikten i glädje och sorg, vid vinst och förlust, vid seger och nederlag.* Njutning och smärta, vinst och förlust är något helt naturligt i denna värld. Man bör dock behålla sin jämvikt i denna dualistiska värld. Ni bör inte fokusera ert sinne på dessa motsatser bara för att de är så framträdande. *En människa med dualistiskt sinne är till hälften blind.* Befria därför sinnet från dualism.

Människans sinne pendlar hit och dit som en klockpendel. Så länge sinnet vacklar på detta sätt erfar människan bara en värld av motsatser, men när pendeln stannar kommer sinnet att bli fridfullt och balanserat. Först då kan hon erfa den inneboende själens (jivas), och Guds (Brahmans), enhet. Därför bör människan försöka kontrollera sitt sinnes nycker. Så länge sinnet pendlar är man bunden av tiden. När sinnet blir fridfullt och man erfar denna enhet kommer man att vara oberörd av tiden. Tid är Gud. *Visa vördnad för tiden, för den som är höjd över tiden, för den som är herre över tiden, för den som inte berörs av tiden, för den som är tiden själv och för den som bestämmer över tiden.*

Nå målet för ert livs resa

Gud råder över tiden. När ni tar er tillflykt till Gud förmår inte tiden skada er. I själva verket bör människan bli herre över tiden. En sann människa höjer sig över tiden. Tid är Gud. Gud är inneboende i ert hjärta. Människans storhet är gränslös, ty Gud Själv har bosatt Sig i hennes hjärta. Gud tjänar Sin hängivne. Därför är det inte rätt att människan betraktar sig själv som mindervärdig i någon mening. *Att födas som människa är det mest sällsynta bland alla levande varelser.* Det är mycket lyckosamt att födas som människa. Förringa aldrig denna födelse. Det mänskliga livet måste viga åt Gud. Det är själva syftet med att födas som människa. Människan bör höja sig till den gudomliga nivån. Hon bör utveckla sig

från den djuriska nivån till den mänskliga och därifrån till den gudomliga nivån. Tyvärr är dock vår tids människor på väg åt motsatt håll och på väg att degenerera till den djuriska nivån. Använd aldrig "backväxeln." Använd alltid de andra, "framåtväxlarna", så att ni rör er framåt. Var ska ni stanna? Ni ska inte stanna förrän målet är nått. Detta är syftet med det mänskliga livets resa.

Hur bör ni leva ert liv? Ni bör följa de fyra "F:en" som Jag tidigare talat med er om. Det första F:et är: Följ mästaren (**F**ollow the master). Vem är er mästare? Ert samvete är er mästare. Det andra är: Stå emot djävulen (**F**ace the devil). Det tredje är: Kämpa till slutet (**F**ight to the end) och det fjärde är: Avsluta spelet (**F**inish the game). Detta är livets mål i detta livets spel.

Livet är ett spel, spela det.

Livet är en dröm, inse detta.

Livet är en utmaning, anta den.

Livet är kärlek, njut av det.

Människans liv är fyllt med sådana djupa inre betydelser och sådana djupa mysterier. Numera förringar människan ett så heligt, gudomligt, ädelt och upphöjt mänskligt liv. Vad beror det på? Det beror på att hon glömt sanningen. Många människor tror att man kan leva livet med tre fjärdedels sanning, men Jag accepterar inte detta. Vad kan man då säga om den återstående fjärdedelen? Livet är inte bara tre fjärdedels sanning utan livet bör levas i fullständig sanning. Sanningen är Gud. Gud är fullständig och obegränsad.

Det där är fullkomligt, det här är fullkomligt. När det fullkomliga tas från det fullkomliga är återstoden fortfarande fullkomlig.

Gud är fullkomlig, ni är fullkomliga, världen är fullkomlig, allt är fullkomligt. Därför är sanningen fullkomlig och det fullkomliga är sanning. Inse detta och undvik osanning i möjligaste mån. Om en situation är sådan att om ni talar sanning utsätter ni er för fara eller får problem, då bör ni

varken tala sanning eller osanning utan var tysta. *Man bör bara använda sanningenliga, behagliga och välmående ord, som är till nytta för andra.*

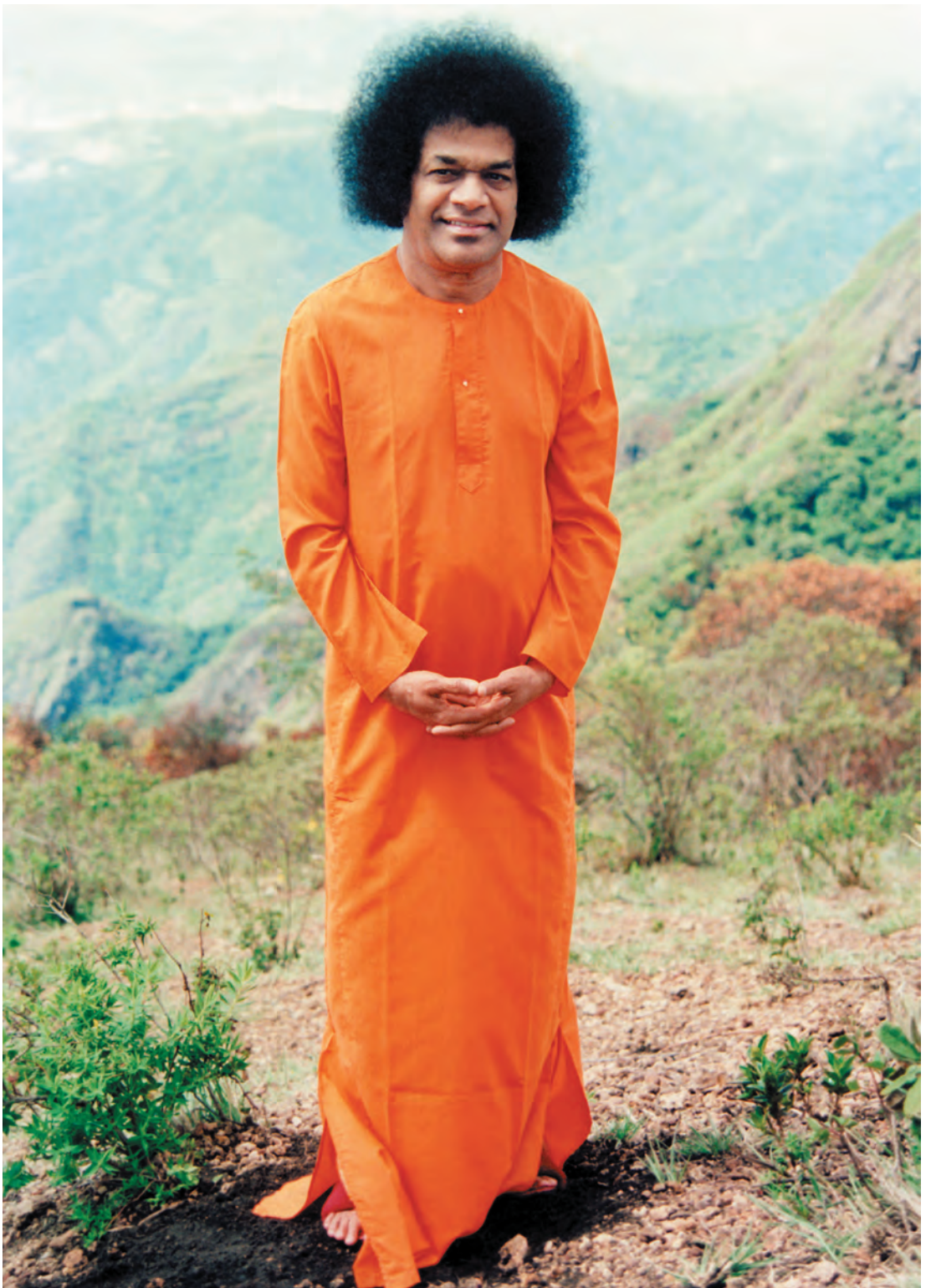
Be med uppriktiga känslor och rent hjärta

Vid ett tillfälle bestämde sig Herren Indra för att testa en stor yogi som avgivit två högtidliga löften. Hans första löfte var att han inte skulle såra eller skada någon och det andra var att han inte skulle ljuga. För att praktisera dessa löften i sitt liv underkastade han sig sträng botgöring. Herren Indra uppsökte honom i form av en jägare som förföljde en hjort. När hjorten kom springande mot yogin öppnade denne ögonen och fick se hjorten som gömde sig i ett busksnår. Jägaren kom fram till yogin och frågade: "Svami, jag kom hit på jakt efter en hjort. Har ni sett den?" Yogin stod inför ett dilemma. Om han skulle säga att han inte sett hjorten skulle det innebära att han ljög. Om han däremot avslöjade hjortens gömställe skulle jägaren döda den. I båda fallen skulle ett av hans löften brytas. Då bad han till Gud att få en vision eller en idé som visade honom hur han skulle kunna hålla båda löfterna. Genast gav Gud honom en idé. Gud besvarar genast böner från dem som ber till Honom med rent hjärta. Om man ber utan uppriktighet svarar inte Gud, hur länge man än ber. De som ber med uppriktiga känslor och rent hjärta får genast svar av Gud. I enlighet med visionen Gud gav yogin sade denne till jägaren: "Ögonen som ser kan inte tala, och tungan som talar kan inte se, så vad kan jag säga?" Ögonen som såg hjorten kan inte tala. Tungan som kan tala såg inte hjorten. Att se en sak och säga något annat innebär att man ljuger. Med hjälp av dessa ord kom han undan ett svårt dilemma.

Närhelst människan står inför ett sådant dilemma i denna värld bör hon försöka undkomma det på detta sätt. Säg inte sanningen om det medför fara, men synda inte heller genom att ljuga. Följ en medelväg, ty världen är illusorisk. Tänk redan i tidig ålder på att aldrig ljuga. I en svår situation bör ni varken ljuga eller säga sanningen. Det är bäst är att vara tyst.

(Sai Baba avslutade Sitt tal med lovsången "*Hey Siva Sankara Namami Sankara...*")

Ur: *Sanathana Sarathi*, 2010, november, s.324-331.

Kärlek är kungsvägen till Svamis nåd

Sathya Sai Babas Amrita Dhara-tal, 3 juli 1996,
i Sai Kulwant Hall, Prasanthi Nilayam.

*Hur kan man erfara den gudomliga nivån (atma tattva)
utan att ge upp sina negativa tamasiska karaktärsdrag?*

*Det är inte möjligt att utveckla hängivenhet
utan att överge sina lidelsefulla (rajasiska) drag.*

*Att utveckla en fridfull (sattvisk) natur
är det bästa sättet att uppnå hängivenhet.*

Lyssna till dessa ord, ni Indiens tappra söner!

« telugu-vers »

ALLA KAN UTVECKLA SIG TILL EN SATTVISK MÄNNISKA

De tre karaktäsegenskaperna fridfullhet och jämnmod (sattva), lidelsefullhet (rajas) och tröghet och lättja (tamas) utgör grunden för den synliga världen. Alla människor har dessa tre egenskaper. Hur kan man undgå deras inflytande i det dagliga livet? Bara genom att utveckla den vishet och urskillningsförmåga som kan avgöra vilka av dessa egenskaper som är goda och vilka som är dåliga.

Utveckla den sattviska karaktären

Den tamasiska karaktären, som innefattar tröghet, okunnighet, illusion, grymhet, dåsighet osv., är den lägsta karaktäsegenskapen. Sattva är däremot den ädlaste karaktäsegenskapen eftersom den utmärks av frid, lugn, kunskap, harmoni osv.. Den rajasiska karaktären uppvisar begär, passion, agerande, upphetsning, otålighet osv.. Alla människans

begär har sitt ursprung i den rajasiska karaktärsegenskapen. Till och med längtan efter Gud är ett rajasiskt drag. Den som inte har några begär längtar inte ens efter befrielse. Vrede, hat, avund, egoism, skrytsamhet osv. är alla rajastiska kännetecken. Det finns många slags begär men deras grundläggande natur är densamma. Den sattviska karaktären är som underströmmen till de båda andra karaktärsegenskaperna, på samma sätt som floden Saraswati utgör underströmmen till både Ganges och Yamuna. Den sattviska karaktären träder fram hos er när ni gradvis ger upp era rajasiska och tamasiska drag, ett efter ett. De tamasiska och rajasiska karaktärerna kan liknas vid trappsteg som leder till den sattviska karaktären. Det är först när ni ger upp de tamasiska och rajasiska karaktärsegenskaperna som ni kan utveckla den sattviska karaktären.

Ge upp de tamasiska och rajasiska karaktärsegenskaperna

Vad utmärker den tamasiska karaktären? Stråtrövaren Ratnakara är exempel på en sådan karaktär. Utan minsta godhet och förbarmande brukade han stoppa resenärer, döda dem och plundra dem på deras pengar på grund av själviska syften. Brist på godhet och förbarmande kännetecknar tamas. En sådan ondskefull människa som Ratnakara transformerades inte bara till en stor botgörare utan också till en stor poet genom att få möta, ha fysisk kontakt med och samtala med sju vise män. Han ägnade sin diktning åt att lovprisa Gud. Vem är en sann poet? En sann poet är en som har erfarit sitt verkliga Själv och har kunskap om de tre tidsskedena: det förflutna, nutiden och framtiden, men på grund av kaliålderns inflytande betraktas numera alla som kan dikta några rimmade verser som poeter. De är dock inte poeter i verklig mening. Vise män som Valmiki och Vyasa var verkliga poeter. De hade kännedom om det förflutna, sin samtid och framtiden tack vare kraften i sina intensiva andliga övningar. Inte bara det utan de till och med transcenderade tiden och fick en uppenbarelse av

Gud. Huvudskälet till stråtrövaren Ratnakaras totala förvandling från en alltigenom tamasisk till en fullständigt sattvisk individ var den upplyftande kontakten med de sju vise männen och Guds nåd. I själva verket är Guds nåd ytterst viktig för människans förvandling. Ingen kan säga när, var och hur Gud kommer att låta Sin nåd flöda över oss. Därför måste inte en tamasisk person förbli tamasisk för alltid. Han kan direkt bli en sattvisk person utan att först transformeras till en rajasisk person. Genom Guds nåd och ädla sjäalars undervisning kan en tamasisk person direkt bli sattvisk till sin natur, precis som Ratnakara blev en helt och hållet sattvisk person tack vare de sju vise männens undervisning och Guds nåd, som han vann genom sina intensiva andliga övningar.

Den andra karaktären är den rajasiska. Hat, avund, skrytsamhet, egoism, vrede osv. är alla rajasiska uttryck. Den vise Visvamitra är ett exempel på denna rajasiska karaktär. Hela hans liv präglades av rajasiska egenskaper, men till slut förvandlades han till en stor visman. Den vise Vasishtha betraktades som en gudomlig visman (brahmarshi) medan däremot Visvamitra bara ansågs vara en kunglig visman (rajarshi). Det var den främsta orsaken till att han avundades och hatade Vasishtha. Hur starkt blev hatet hos honom? Hans hat blev så starkt att han beslutade ta livet av Vasishtha. En fullmånenatt var Vasishtha inbegripen i ett samtal med sin hustru Arundhati. Under samtalets gång uttryckte Arundhati sin uppskattning av månens klara sken: "I natt tycks månen vara fläckfri." Vasishtha svarade: "Det är verkligen sant. Månen är fläckfri liksom Visvamitras andliga övningar." Visvamitra som gömt sig i en buske i närheten i avsikt att döda Vasishtha hörde detta samtal. Det blev en tankeställare för Visvamitra. Han sade till sig själv: "Den vise Vasishtha berömmar mina andliga övningars storhet inför sin hustru. Jag borde skämmas för att jag hyser hat mot en så ädel person! Det är ett stort misstag som beror på att jag behärskas av onda rajasiska drag. Dessa kan förmå en person att begå vilken avskyvärd handling som helst." Med dessa tankar kastade han bort sitt svärd, rusade fram till Vasishtha och föll ner vid hans fötter. Så snart detta skett välsignade Vasishtha Visvamitra utan att ens titta på

honom. Han sade: "Visvamitra ! O Brahmarshi! Res dig." Vasishtha som dittills bara titulerat honom rajarshi kallade honom nu brahmarshi utan att tveka. Visvamitra blev överlycklig och frågade Vasishtha: "Hittills har du bara kallat mig rajarshi. Varför har du nu titulerat mig brahmarshi"? Vasishtha svarade: "Visvamitra ! Hittills har du varit full av ego. Du föddes med ego, växte upp med ego och levde ditt liv fyllt av ego. Du böjde dig aldrig för någon. I dag föll du dock ner vid mina fötter och gjorde avkall på allt ego. Detta är uttrycket för avsaknad av ego. Därför har du nu uppnått brahmarshistadiet." En brahmarshi utmärks av total avsaknad av ego, bundenhet och skrytsamhet.

Hur välutbildad eller lärd man än är, vilken hög rang man än uppnått, bör man alltid tänka: "Jag är bara en docka i Guds händer. Allt i denna värld är Guds skådespel. Hur Han än drar i trådarna dansar dockorna därefter." När sådana känslor uppstår hos någon förtjänar han verkligen att kallas brahmarshi. När människan utvecklar egoism och bundenhet och tänker: "Det är jag som agerar. Det här är mitt, det där är ditt", blir han rajasisk. Känslorna bakom ord som "jag" och "mitt" tyder på ego och bundenhet. I samma ögonblick som människan utplånar ego och bundenhet höjer hon sig till en brahmarshis nivå. Ordet rishi betecknar inte en person som är mycket lärd eller ägnar sig åt intensiva andliga övningar, utan syftar på den sattviska karaktären. Omvandlingen från den tamasiska och rajasiska karaktären till den sattviska karaktären tyder på helighet och gudomlighet.

Ge aldrig upp sanning och rättfärdighet

Människan bör *älska Gud, frukta synden och leva ett moraliskt liv*. Dessa är naturliga egenskaper för en människa. Genom dessa tre dygder får det mänskliga stort värde. Eftersom människan nuförtiden glömt sanningen och gett upp rättfärdighet har hennes värde som människa minskat. Fåglar och andra djur följer sina naturliga egenskaper. Det är beklagligt

att människan har degraderat sig själv genom att inte följa sina naturliga egenskaper. Hon uppvisar snarare egenskaper som inte är naturliga för henne.

Studenten som talade tidigare tog upp termerna svadharma och paradharma. Svadharma är knuten till Gud (atman) och paradharma till kroppen. Med paradharma följer man den världsliga vägen (pravritti marga) och med svadharma den andliga vägen (nivritti marga). Nuförtiden har människan glömt att hon bör handla utifrån en andlig aspekt (svadharma) och inskränker sig till att följa yttre världsliga regler (paradharma). Därför minskar i vår tid människans värde, medan däremot värdet på alla varor och även grönsaker som brinjals och lady's fingers ökar. Vad är huvudskälet till människans förfall? Det är att hon glömt sanningens och rättfärdighetens väg. Eftersom hon svikit rätt handlande (dharma) har dharma svikit henne. *Om man värnar om rätt handlande (dharma) beskyddas man av dharma.* Rätt handlande beskyddar dem som beskyddar dharma. De som tillintetgör dharma tillintetgörs av dharma. Människan bör tala sanning och handla rättfärdigt. Nutidens människa endast talar om rättfärdighet utan att uttrycka den i handling. Vad är det för värde i att bara tala om den utan att handla därefter? I talarstolar håller människor långa utläggningar om rättfärdighet, men de praktiserar den inte alls när de stigit ner från talarstolen. Hur kan dharma beskydda sådana människor?

Många nuförtiden bara pratar och propagerar för rättfärdigt handlande utan att aldrig någonsin själva praktisera det. Att prata och propagera är inte viktigt. Det viktigaste är att praktisera. Kan man genom att blott och bart läsa namnen på utsökta rätter i en bok stilla sin hunger? Ni må läsa namnen på många sötsaker, såsom gulab jamun, burfi, palkova osv., men ni kan bara uppleva deras sötma och känna deras smak när ni stoppar dem i munnen. Likaså talar människan nuförtiden om att hålla fast vid sanningen och handla rättfärdigt, grundande sig enbart på sina bokliga kunskaper. Att enbart prata om dessa egenskaper är inte nog, utan praktisera dem i ert dagliga liv.

Ratnakara som var full av dåliga tamasiska egenskaper inte bara lyssnade till de sju vises undervisning, utan han tillämpade den också genom att ständigt upprepa Guds namn. På grund av sin djupa kontemplation förlorade han sitt kroppsmedvetande. I själva verket gav han så totalt upp sitt ego och sin bundenhet till kroppen att han inte var medveten om att myror byggde upp en myrstack över hans kropp. Högfärd på grund av utbildning, rikedom, familjestatus och identifikation med kroppen orsakar människans bundenhet. Den dag Ratnakara gav upp alla dessa former av bundenhet förvandlades han till en mycket vis man. Inte bara det, han gjorde sig till och med förtjänt av att skriva berättelsen om Herren Rama. Han transformerades till en stor vis man genom åsynen av, den fysiska kontakten och samtalet med de sju vise männen. Alla hans dåliga egenskaper förvandlades till dygder tack vare kontakten med dessa vise män. Visvamitras fall är likartat. Ursprungligen var han kung med namnet Kaushika och personifierade alla rajasiska egenskaper. När han avsåg sig sitt kungadöme och all dess komfort och utförde intensiv botgöring blev han en rajarshi. Genom att praktisera Vasishthas undervisning transformerades han slutligen till en brahmarshi.

Tala kärleksfullt till hängivna

Den tredje karaktärsegenskapen är sattva, fridfullhet. Vad innefattar egentligen sattva? Frid, fördragsamhet, empati, fasthållande vid sanningen osv. är sattviska egenskaper. En sattvisk person ger inget utrymme till de sex dåliga egenskaperna begär, vrede, girighet, självbedrägeri, högfärd och avund. Han kan till och med omvandla hat till kärlek. Vad är det för mening med andliga övningar om man inte kan göra detta? Jag skulle vilja ge er ett exempel för att belysa denna punkt, för ni bör inte tro att det inte är möjligt. Svami har ständigt undervisat om vikten av kärlek gentemot alla. I varje tal upprepar Han gång på gång kärlek, kärlek, kärlek, men hur många av er praktiserar denna undervisning och

upplever kärlek? Om en hängiven kommer till er och frågar om något, svarar ni då med kärleksfulla ord? Nej, ingen svarar kärleksfullt. Vart man än går, till templet (mandir), matsalen, rumsförmedlingen, bokhandeln eller sjukhuset, så talar ingen kärleksfullt. Vad är det då för mening med att lyssna till Svamis tal? Finns det ens en enda person som talar kärleksfullt? Om en nyanländ hängiven kommer fram och frågar: "När ger Svami darshan"? får han ett tvärt svar: "Det vet jag inte, stör mig inte." Även om ni inte vet, bör ni inte ändå svara ödmjukt och tillmötesgående? Också utbildade personer ger ett burdust och tvärt svar med ord som: "Det är inte min skyldighet att svara på den frågan. Stör mig inte." Är det en fråga om skyldighet detta att ge ett vänligt svar? Vad förlorar ni på att vänligt och kärleksfullt tala om vad ni vet?

Det finns ett flertal män och kvinnor som bott i ashramet de senaste tjugo, trettio och till och med fyrtio åren, men äger ens en enda av dem ett hjärta fyllt av kärlek? De utför olika andliga övningar, såsom upprepanande av Guds namn, botgöring och meditation. Varför sitter de och mediterar? Vart har deras kärlek tagit vägen? De har bokstavligen tagit död på kärleken och bara utvecklat hat. När de lyssnar till Svamis tal, varför praktiserar de då inte Hans undervisning? De bor i ashramet, men granskar man deras handlingar finner man dem alla onda. Utför de någon uppgift med entusiasm? Talar de sanning någonstans? Yttrar de ens ett enda kärleksfullt ord? Jag varken ser eller hör något sägas kärleksfullt och sanningsenligt. När någon kommer till er med en fråga, tala då kärleksfullt till honom eller henne. Även om någon ställer onödiga frågor och försöker dra ut på samtalet bör ni kärleksfullt svara med ord som: "Snälla ni, förlåt mig. Svami tycker inte om att man pratar för mycket. Därför vill jag inte fortsätta samtalet längre eftersom jag följer Svamis bud." Vad är det för fel att svara så?

Jag finner inte en enda person bland studenter, lärare, läkare, sköterskor och arbetare som talar kärleksfullt. Vad är det då för mening med att ni lyssnar på Svamis tal? När det regnar mycket, blir inte marken våt då? När ni lyssnat på Mina tal, bör då inte Min undervisning återspeglas

i ert beteende? Alla försöker få plats längst fram vid darshan, lovsång och tal. I lovsångshallen kivas kvinnorna om de främsta platserna. Var finns det för behov för sådana egostrider? Vad har det för betydelse var de sitter? Borde de inte vara glada och nöjda med att kunna få sjunga Guds lov?

Fyll ert hjärta med kärlek

Ni bör fylla ert hjärta med medkänsla och kärlek. När det regnar kraftigt kan ni samla så mycket vatten ni vill om ni ställer er kruka ute med öppningen uppåt. Om ni däremot ställer krukans öppning nedvänd kan ni inte samla in ens en enda droppe vatten trots att det kanske ösregnar. På liknande sätt lyssnar människor på Svamis tal men vänder sitt hjärtas kärlek uppochned. Det är därför de inte utvecklar ens den ringaste kärlek i sitt hjärta. Varför har ni alla kommit hit? Vad är det för mening med att

ni bor här? Finns det ingen annan plats för er? Vad har ni för utbyte av att bo här? Vad har ni uppnått? Vilka framsteg gör ni? Vad upplever ni? Upplever ni sällhet? Nej, inte alls. Ni bara slösar bort er tid. Inse detta och tala åtminstone från och med idag kärleksfullt till alla dem som kommer till er och ber om hjälp.

Det finns många platser, såsom rumsförmedlingen, informationskontoret, matsalen, sjukhuset och bokhandeln, där kontakter med besökarna sker. En del personer beter sig som bulldoggar och schäferhundar när de möter människor som kommer hit. Jag finner inga godhjärtade personer någons. Vad är det för mening med att bete sig så? Vi spenderar miljontals kronor på sjukhus. Varför behandlar ni inte patienterna med kärlek? Det finns en del läkare som gör det. När de talar älskvärt och milt till patienterna blir dessas sjukdom till hälften botad. Det finns dock en del andra som avvisar dem med ord som: "Det finns ingen tid nu." De säger inte bara "gå härifrån" till patienterna utan säger mycket annat också! Sådana personer kan inte kallas läkare och hängivna. I själva verket är de inte mänskliga individer alls. Om ni verkligen kommit hit för Svamis skull bör ni utveckla kärlek. Svami är helt igenom förkroppsligad kärlek. Jag ger bara kärlek. Ni tar emot Min kärlek men ni låter den inte komma till uttryck i ert sätt att vara.

Medkänsla utmärker en sann hängiven

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Ni kanske inte har kärlek inom er, men ändå tilltalar jag er med "ni som är kärleken förkroppsligad." Ni behöver inte utveckla något annat än kärlek. Om ni utvecklar kärlek kommer era andliga övningar att ge er oerhörd kraft. Vad sade den vise Vasishtha till sin hustru Arundhati? Han berömde Visvamitra i dennes frånvaro med orden: "Så vackert månen lyser, helt fläckfri precis som Visvamis botgöring"! Visvamis hjärta smälte bara av att höra den vise Vasishthas ord, genomsyrade av kärlek.

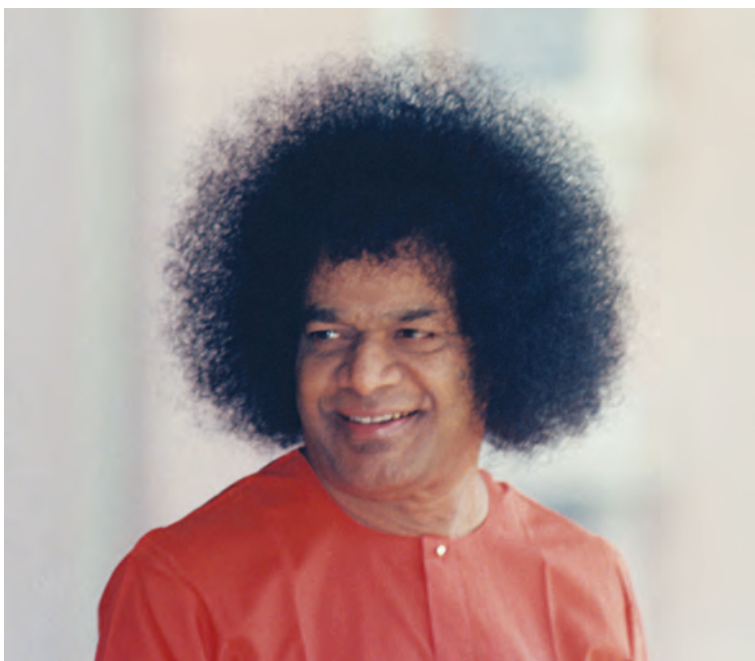
När nya hängivna kommer till ashramet bör de som arbetar inom ashramets olika avdelningar välkomna dem med all tänkbar älskvärdhet och hövlighet, liksom en god värd. Studenterna på universitetet bör bete sig på samma sätt. När nya studenter börjar bör de behandla dessa som sina egna bröder så att de kan befrias från känslan av förstämning, orsakad av deras separation från sina föräldrar.

På högskolor runt om i världen utsätts nybörjare för så omild behandling att några av dem till och med mister livet. De som behandlar nybörjare på detta sätt är sannerligen demoner. Skulle de trakassera en nybörjare om det råkade vara deras bror? I stället för att inge nybörjarna mod och göra dem glada skapar de äldre studenterna rädsla och oro hos dem. Detta är inte alls tecken på utbildning (vidya). Det är enbart okunnighet (avidya). Det är inte tecken på urskillningsförmåga (viveka) och medkänsla utan tecken på dumhet och grymhet. Nya studenter bör välkomnas med mycket kärlek. Ni bör erbjuda dem plats bredvid er med all kärlek och omtanke. Tyvärr görs dock inte detta nuförtiden. Ni reserverar en plats med orden: "Det här är min plats." Ni tillåter inte ens nybörjarna att sitta nära er. Detta är fel. Alla bör leva i enhet. Först då kan ni förstå Svamis kärleksprincip.

Vem ni än talar med, gör det på ett kärleksfullt sätt. Om ni inte kan svara på en fråga, säg då ödmjukt: "Förlåt, men det vet jag inte." Tyvärr jagar ni i stället bort dem som vore de djur med orden: "Ge er iväg, jag vet inte." Så betar man sig inte alls. Alla är mänskliga individer. Respektera och älska därför alla. Först då förtjänar ni att älskas av Gud, som finns inom alla varelser.

Vad är det för slags gudsdyrkan att tillbe en livlös gudabild och samtidigt orsaka lidande för levande varelser som alla är Gud manifesterad? Oxar utför hårt arbete dag och natt och ni slår dem med en piska, men när ni ser en stensulptur av Nandi i ett tempel går ni vördnadsfullt runt den. Detta är dyrkan av en sten, inte sann gudsdyrkan. Hur kan sådana hårdhjärtade personer kallas hängivna? Uppfyll åtminstone hädanefter ert hjärta med medkänsla. Alla upprepar "medkänsla, medkänsla, medkänsla"

men var finns deras medkänsla? Det är bara tomma ord. En del människor vållar alltid andra lidande. Det är inte rätt. Ni har bott i ashramet under lång tid. Vad är ett ashram? Det är en plats där det inte förekommer sorg eller lidande (shrama). Hängivna som kommer hit utsätts för en hel del lidande och de känner: "Om Svami ger oss en intervju kan vi vara lyckliga åtminstone den stunden i intervjurummet. Utanför intervjurummet behandlas vi som hundar." Hur många personer är det möjligt för Mig att ge intervju? Kan Jag ge intervju till alla som kommer hit? Nej, det är inte möjligt. Det är därför Jag ger denna stora intervju till er alla samtidigt.

Kärlek är den främsta sattviska egenskapen

Utveckla mer och mer kärlek. Från och med i morgon bör ni tala kärleksfullt till alla. Svare alla kärleksfullt. Om ni vet svaret på den ställda frågan, säg det då på ett passande sätt. Säg annars: "Förlåt, men det vet jag

inte." Jag har många gånger sagt till er: *Ni kan inte alltid tillmötesgå en önskan, men ni kan alltid tala på ett tillmötesgående sätt.* Prata mindre. Först då kan ni bli av med djuriska egenskaper. Hur kan ni bete er på ett humant sätt om ni ger utrymme för djuriska egenskaper? Först och främst bör ni ge upp djuriska drag. Kärlek, kärlek, kärlek. Dela er kärlek med alla. Det är en verklig sattvisk egenskap. Ni lever dock ett alltigenom rajasiskt och därmed demoniskt liv. Ni är människor. Fråga er själva och svara också själva: "Vem är jag? Jag är inte ett djur eller en demon. Jag är människa, jag är människa, jag är människa." Ni är varken djur eller demoner eller ondskefulla personer. Ni är mänskliga varelser. Påminn er ständigt: "Jag är människa, jag är människa." Först då kan ni uppnå gudomlig nivå. När ni frågar er själva på detta sätt kommer också svaret genast från ert inre.

Vår tids människor saknar medkänsla och kärlek. De ger inte passande svar till någon. Åtminstone från och med nu bör ni ge ett svar som är lämpligt. Tala kärleksfullt till patienterna som kommer till sjukhuset. Ge dem rätt medicin efter att ha undersökt dem noggrant. Tyvärr visar dock människor nuförtiden alltmer grymhet. Vad beror det på? Det beror på inflytandet av modern utbildning, som får egot att växa och får människor att degenerera till djurens nivå. Obildade bybor visar stor ödmjukhet och lydnad. De tycks vara mer kultiverade. Tyvärr uppvisar personer med utbildning inte några kultiverade drag utan är fulla av upphetsning och oro. De bör göra sig av med sitt ego och sina affekter. Hängivenhet innebär inte bara lovsång och tillbedjan. Sann hängivenhet innebär att älska Gud. När ni utvecklar kärlek kommer er mänsklighet att transformeras till gudomlighet. Kärlek är kungsvägen till Svamis nåd.

Sai Baba avslutade sitt tal med lovsången "*Prema Muditha Manase Kaho..*".

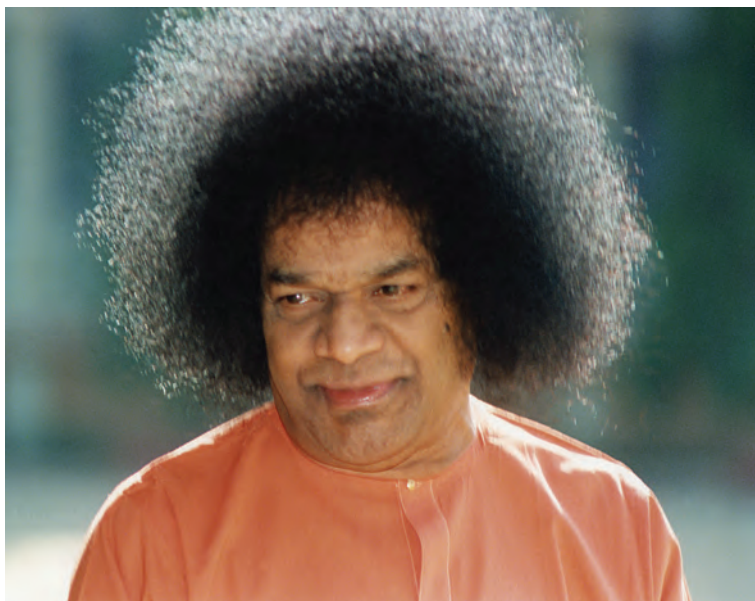
Ur: *Sanathana Sarathi*, januari 2011, s. 2-9, 17.

Vibuthimiraklet

Under vår vistelse i Puttaparthi sommaren 1962 berättade min son Sathish en dag att hans vänstra ben värkte så mycket att han inte klarade av att stå längre. Efter Svamis darshan gick vi till det gamla templet. Några människor trodde att Sathishs ben var överansträngt och masserade benet med senapsolja, men detta bara ökade smärtan. Han hade också feber. Hela natten plågades han av en intensiv smärta och kunde inte sova. Vi kände oss väldigt ledsna över att se honom lida. Vi bad till Baba och la vibuthi (helig aska) som vi fått av Baba på benet.

Sathishs problem ökade och han började dessutom att yra. Vi bestämde oss för att resa tillbaka till Mysore eftersom Svami skulle resa iväg och lämna Puttaparthi. Vi gick till Svami för att få välsignelse att resa. Vi var tvungna att bära Sathish till det nya templet. Svami kallade oss till intervjurummet. Fastän vi talade om Sathishs hälsa undvek Svami ämnet och talade om andra saker. Slutligen materialiserade Svami vibuthi och la det på honom. Vi fick Svamis välsignelse och gick ut. Framför oss låg nu den tuffa uppgiften att ta Sathish till Mysore. Det var helt omöjligt att ta honom till Bukkapatnam med oxkärra. Eftersom hans ben hade svullnat och blivit stelt skulle vi inte heller kunna ta honom med buss vidare från Bukkapatnam. När mina andra barn fick höra att Svami skulle resa samma eftermiddag sprang de iväg för att få hans darshan. När Svami såg dem sa Han: "Studera bra. Min välsignelse är med er" När pojkarna talade om Sathishs tillstånd sa Svami med arg röst: "När jag har rest bör ingen av er stanna kvar här." Jag kände mig ledsen därför att Svami tidigare aldrig hade varit arg på oss. En hängiven från Kodagu, Ravindra Punja, som stod i närheten sa att han kunde ta pojken i sin bil till Penukonda järnvägsstation. Han tillade att om han inte hade haft ett viktigt arbete hade han kört honom till Mysore. Vilken enastående vänlighet! Vi kände att detta var Svamis nåd.

Så fort vi nådde Mysore blev Sathish intagen på Sri Krishnarajendra-sjukhuset. Han var endast vid halvt medvetande och blev alltmer orolig. Han började yra och talade därefter dag och natt. Hans ben hade svullnat väldigt mycket. Läkarna på sjukhuset tog utomordentligt väl hand om honom. De avlägsnade vätska ur benet vid tre tillfällen, men vätskan fylldes på allt snabbare. Efter några dagar sa läkarna att för att rädda hans liv fanns det bara ett alternativ och det var att amputera benet. Vi hade inget annat val än att gå med på det.

Till vår stora lycka kom Svami till Mysore kvällen innan operationen skulle äga rum. Han bodde i Sri Settys hus. Vår Svami hade kommit i rätta ögonblicket. Jag rusade dit. Så fort Han fick syn på mig frågade Han: "Kära mor, hur mår barnet?" "Svami, läkarna skall amputera benet i morgon", sa jag.

Svami svarade skämtsamt. "Vad mer kommer dessa doktorer att göra? Skära bort ben, skära bort händer, skära av halsar! Jag skall ge dig lite vibuthi. Lägg det i hans mun. Allt kommer att bli bra." Jag sa att Sathish insisterade på att komma

till Settys hus för att få Svamis darshan. Svami svarade: "Nej i detta tillstånd bör han inte föras hit. Säg till honom att han kan få min darshan när han blivit frisk." Som jag hade blivit instruerad la jag lite vibuthi i Sathishs mun. Snabbt slutade vätskan att samlas i hans ben. Läkarna var förvånade. De frågade oss, "Vad har ni gjort?" Vi berättade att prasad från Herren Sathya Sai hade botat honom. Operationen som var planerad till nästa dag ställdes in. Vi fick darshan av Svami nästa dag i Settys hus. Svami bad oss att gå upp på andra våningen. Vi gick dit allesammans och fick göra padanamaskar (beröring av helig mans fötter).

Svami sa: "Kära mor, du måste ha känt dig illa till mods på grund av att jag talade så bryskt till dig i Puttaparthi. Om ni hade stannat där hade en av er dött. Om jag hade talat vänligt hade ni inte lyssnat. Kära mor, vet du hur stark din tro bör vara? Din tro bör vara så stark att om du till och med bara kastar en sten och ropar mitt namn bör den förvandlas till en diamant. Allt kommer att bli bra nu. Han kommer hem och är frisk. Du kan komma till Puttaparthi för Dasara-högtiden. Oroa dig inte." Efter att ha sagt detta välsignade Sai Baba mig och gav mig en handfull vibuthipaket. Vi gjorde padanamaskar och gick ut. Såsom Svami hade förutspått kom Sathish hem helt frisk och jag reste till Puttaparthi för Dasara-högtiden.

Ur: *Sanathana Sarathi*, juni 2012, s. 202-205.

Utdrag ur: "*Sri Sathya Sai Ananddayi*" av Karunamba Ramamurthy.

Nyheter från Sai-center

Holland

På en Sathya Sai-konferens som hölls i Biezenmortel, Holland, den 10-13 maj 2012 deltog 220 hängivna från nio länder i norra Europa. Dr. Samuel Sandweiss från USA och hans fru Sharon Sandweiss, Sanjay Sahni, rektor för Sathya Sai Institute of Higher Learning i Whitefield, Indien, samt Gisela Sebastian från Munchen, Tyskland, var huvudtalare på konferensen.

Sanjay Sahni som har arbetat på Sai Babas institutioner i mer än två decennier talade om glädjen över att ha blivit utvald av Gud till att tjäna Honom.

Dr. Sandweiss och Sharon inspirerade deltagarna med livfulla berättelser om hur Svami kallade dem till Sig, och hur detta ledde till en transformation av deras familj genom att de praktiserade den gudomliga undervisningen.

Den tredje talaren, Gisela Sebastian, delade med sig av hur Svami kom in i hennes liv, genom att berätta om en mångfald personliga tester och prövningar som hon genomgått och om hur Baba hela tiden ledde henne allt närmare en oas av frid och nåd.

Gisela S. berörde allas hjärtan med sina berättelser om gudomliga erfarenheter och sina melodiösa sånger som framkallade tårar hos många av deltagarna. Ett flertal arbetsgrupper om Svamis undervisning hölls för deltagarna. Dessutom hade Dr Samuel Sandweiss och hans fru Sharon en studiecirkel med Sathya Sai-ungdomarna. Ett EHV-program (undervisning i mänskliga värden) hölls också för barnen av utbildade EHV-lärare.

Svamis kärlek upplevdes genom hela konferensen som avslutades med ett inspirerande framträdande av den holländska Sathya Sai-kören.

Ur: *Sanathana Sarathi*, juli 2012.

Information från svenska Sathya Sai-organisationen

Konferens och årsmöte i svenska Sai-organisationen

Den 1-3 juni 2012 hölls en konferens med årsmöte på Ödeshög Vandrarhem med ett tjugotal deltagare. Vandrarhemmet som tillika är hembygdsgård består av ett flertal vackra äldre stugor och hus omgivna av en vacker natur med kullar och träd.

Förutom årsmötet hölls föredrag med bildspel där tre deltagare – delade med sig av inspirerande upplevelser från en konferens som hölls i Wien i juni 2011 för centerledare i Sathya Sai-organisationen.

Ett annat bildspel med inspiration från konferensen i Holland 10-13 maj 2012 visades av Björn S. Björn S. hade dessutom gjort ett flertal vackra bildspel kring Babas budskap där han sammanflätade vackra naturbilder med bilder på Sai Baba, samt vacker musik.

Jörgen M berättade om Gayatri-mantrat och dess betydelse och deltagarna diskuterade egna erfarenheter av Gayatri-mantrat. Man avslutade med att tillsammans recitera mantrat 108 gånger. Det blev en mäktig upplevelse.

Under lördagen deltog en grupp i ett litet seva-projekt (ideellt arbete) utomhus, som innebar att man samlade ihop kvistar som blivit kvar efter en nerklippning av sly på hembygdsgården, medan andra hjälpte till med att göra i ordning maten. Arbetet utomhus mottogs med tacksamhet av dem som sköter hembygdsgården. De som arbetar på vandrarhemmet är alla pensionärer som gör det på ideell basis. Hela helgen genomfördes i en anda av gemenskap och kärlek.

Ordförande

Resa till Prasanthi, juli 2012.

I juli i år reste undertecknad för första gången efter Svamis fysiska bortgång till Prasanthi Nilayam för att fira Gurupurnima-högtiden och "fylla på mina batterier". Det blev en mäktig upplevelse med motstridiga känslor då Sai Babas närvaro var stark såväl i mig själv som i ashrammet trots att man inte kunde se hans fysiska form. Det blev en stark påminnelse om det Han ofta sa till oss: "Jag är inom er, med er, runt er, ovanför och under er" (I am in you, with you, around you, above you, below you) eller som orden på ett foto på Svamis Samadhi-monument som vi fick tillsammans med prashaden på Gurupurnima – "I am with you always, Your heart is my home" (Jag är alltid med er, era hjärtan är mitt hem).

I stort kan sägas att allt kändes mycket lugnare än tidigare i Prasanthi. Det fanns tid för vila och reflektioner mellan lovsång (bhajan), som ibland följdes av framträdande precis som förut, och föredrag som hölls i föredragshallen. Före lovsången sjöngs Ganapati Prarthana, den vediska hymnen som tidigare sjöngs innan Svami kom och gav darshan, samt Rudram-hymnen.

Det var lättare att komma in till bhajan denna vistelse då det, förutom vid Gurupurnima, inte var speciellt många besökare på tempelgården. De flesta kom strax innan bhajan var slut för att delta i ceremonin där vi fick gå fram till Svamis Samadhi-monument. Det var långa köer under en timmes tid efter varje bhajan. Ceremonin genomfördes stilla och lugnt samtidigt som Sai Gayatri-mantrat reciterades hela tiden. Här fanns tillfälle att stanna på tempelgården och meditera i stillhet, eftersom vi inte var tvungna att skynda ut som tidigare. Vi fick gå fram till Svamis Samadhi-monument och knäböja och kunde beröra det med pannan. En stark upplevelse som innebar många tårar de första gångerna. Jag förstod senare att man kunde lämna blommor, brev och dessutom ha med sig vibuthi och foton för att välsignas på Samadhin. På kanten av Samadhi-monumentet stod det med stora bokstäver "Love All – Serve All".

Under tiden jag var där gick jag för att lyssna på några av föredragen

bl.a. av Sath Chit, den student som tog hand om Svami den sista tiden, och professor Anil Kumar. Sath Chit talade om satsang och bl.a. hur Baba många gånger poängterade att studenterna skulle vara i satsang med varandra och sa: " Att vara i satsang innebär att vara både kärleksfulla mot varandra och nära varandra (both dear and near). Han nämnde också Svamis liknelse med köksredskapen som var renare när de användes ofta än om de fick ligga oanvända länge, för att därmed påminna oss om vikten av att ofta vara i satsang med varandra.

Anil Kumar berättade om sin resa till bl.a. Peru och Guatemala som han nyligen hade kommit hem från. Han var mycket imponerad av många saker han såg som uttryck för hängivenhet så långt från Prasanthi Nilayam, bl.a. spanska lovsånger och bhajans sjungna med en intensitet och hängivenhet som inte hade sitt motstycke i Prasanthi enligt honom.

Det var uppträdande i Sai Kulwant Hall precis som förut nästan varje eftermiddag i form av lovsånger och dramaföreställningar. På Gurupurnimahögtiden var det personer från olika religioner som talade bl.a. en kristen präst, en buddist och en judisk rabbin. Svamis studenter framförde några dramaföreställningar. Bland de lovsångsprogram som genomfördes ska speciellt nämnas framträdandet av hängivna från Ryssland och Dubai/Oman. Båda höll mycket god kvalitet och sjöngs med stor hängivenhet.

En eftermiddag fick jag veta att ett vibuthi-mirakel hade hänt på ett rum i ashrammet. Mängder av vibuthi hade materialiserats på foton i rummet. Mannen som bodde i rummet var från Oman och hade tillsammans med sin grupp från både Oman och Dubai gjort ett framträdande kvällen före. Jag fick veta var rummet låg och begav mig dit. Det var kö utanför rummet men efter en stund blev det min tur att komma in och få se miraklet. Det var verkligen inget litet mirakel. Det fanns vibuthi över en stol tillägnad Svami (se bild nedan) och över alla foton som var ganska många. Det hade flödat över och täckte stora delar av rummet. Hela rummet fylldes av en underbar doft som kom från vibuthin.

Under denna resa till Prasanthi Nilayam blev jag påmind om det ansvar vi har för att låta Sai Babas budskap leva vidare genom vårt sätt att leva.

Jåg tänker då bl.a. på två av Hans budskap. Det ena är inskriptionen på Sai Babas Samadhi-monument ("Love All – Serve All"). Det andra budskapet är "My life is my message," som senare, i slutet av Hans mission, ändrades till "Your life is my message". Båda budskapen är en påminnelse om hur Baba vill att vi skall leva våra liv och bli hågkomna eller sedda av andra runt omkring oss. Här har jag som ordförande för svenska Sathya Sai-organisationen ansvar för att alla som vill delta i seva (ideellt arbete) skall kunna göra det. I Stockholm är vi en liten grupp Sai-hängivna som regelbundet gör hjälpinsatser för de hemlösa. Vi lagar mat och delar ut den till hemlösa samt köper underkläder och hygienartiklar till hjälppaket för akut hemlösa. Vi gör det i samarbete med "Ny gemenskap" i Stockholm. Jag har starka minnen av hur Svami faktiskt fällde tårar när han talade om de hemlösas situation under ett av sina tal.

Visserligen var Svamis fysiska form inte där i Prasanthi Nilayam, men upplevelsen av Hans närvaro var inte mindre, och mina batterier var fyllda till bredden när jag åkte hem.

Ordförande i svenska Sathya Sai-organisationen.

Trefaldig renhet

Det är tre ting som Gud uppskattar oerhört mycket.

Det är en tunga som aldrig sprider lögn,
en kropp som inte är besmittad av
att försaka andra lidande och
ett sinne som är fritt från bindningar och hat.

Dessa tre ting utgör en trefaldig renhet.

Avstå från att fara med osanning,
göra andra illa och
hysa agg mot andra.

Använd tystnaden som ett medel
att hindra tungan från att avvika från sanningen.

- Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, augusti 2012, baksidan.

